మల్లాది సూరిబాబు

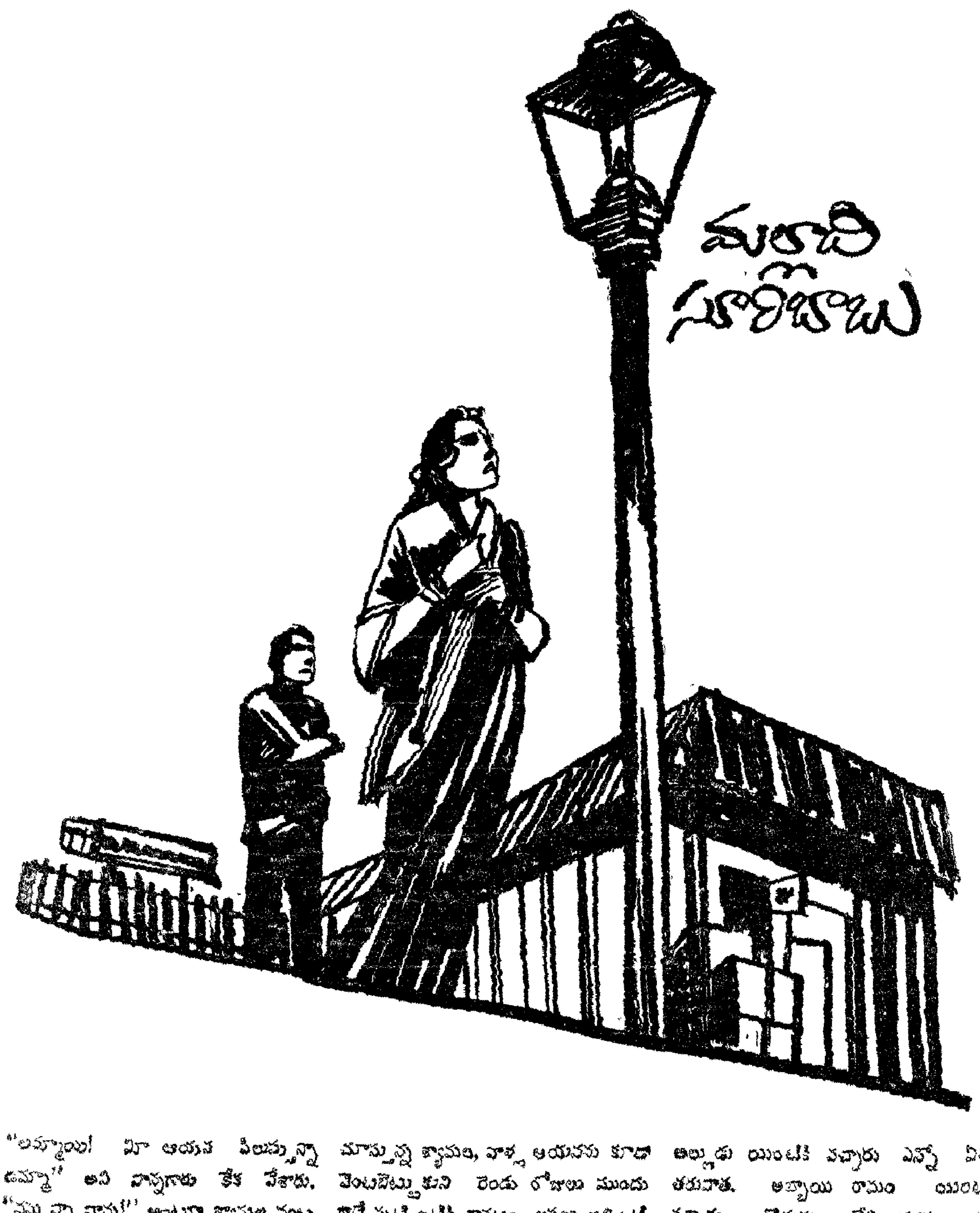

"అమ్మాయీ! మీ ఆయన పిలుస్తున్నా డమ్మా" అని నాన్నగారు కేక వేశారు. "వస్తున్నా నాన్నా!" అంటూ శ్యామల వంట యింట్లోంచి కేక పెట్టింది కాని, కూర్చున్న చోటునుంచి కదల్లే.

సంక్రాంతి పండగ రేపు. ఇల్లంతా చాలా హడావిడిగా వుంది. ఈ ఏడు నిరుడు సంక్రాంతి లాంటిది కాదు. ఢిల్లీకి అవతల ఎక్కడో పంజాబులో పనిచేసే రామం యీసారి యింటికి రావటం, అన్నయ్యని చూడటం ఎప్పుడా? ఎప్పుడా? అని ఎదురు చూస్తున్న శ్యామల, వాళ్ళ ఆయనను కూడా వెంటబెట్టుకుని రెండు రోజులు ముందుగానే పుట్టింటికి రావటం. అసలు అన్నింటి కంటే ముఖ్యమయిన విషయం, పెళ్లి అయిన తరువాత శ్యామల భర్త అత్తవారి యింటికి రావటం కాని, కాపురానికి వెళ్లిన తరువాత శ్యామల పుట్టింటికి రావటం కాని యిదే మొదటిసారి. అందుకనే అందరికీ అందల మెక్కినంత సంబరంగావుంది.

ముసలాయన మనస్సులో, ఆ రోజుల్లో మసలిన మాట ఒకటే. అమ్మాయి, అల్లుడు యింటికి వచ్చారు ఎన్నో ఏళ్ల తరువాత. అబ్బాయి రామం యింటికి వచ్చాడు. కొడుకులు లేని తనకు, అన్న కొడుకే స్వంత కొడుకు అయ్యాడు. బాబాయి బాబాయి! అంటూ అహర్నిశలు తనదగ్గరే వుంటాడు. వాడికి తన్నా, శ్యామల అన్నా పంచప్రాణాలు. కాలేజీలో ఉపన్యాసాల పోటీలో ఫస్ట్ ప్రైజు వచ్చినప్పుడు ఆ డబ్బు పెట్టి, శ్యామలకు మంచి వోణీ కొనిపెట్టాడు. కాని దైవనిర్ణయం ఎవరు తప్పించగలరు? తీరా సమయం

వచ్చేసరికి శ్యామల పెళ్ళికి రాలేకపోయాడు. పెద్ద చదువుల కోసమని జర్మనీ వెళ్ళి పోయాడు. బంధు కోటి యావన్మంది వచ్చినా, వాడు లేకపోవడంవల్ల పందిరి వెలితిగానే వుంది. కాని ఎన్ని బహుమతులు పంపించాడు! ఎంత సంబరపడుతూ ఉత్తరం రాశాడు?

వాడు తన యింటికి తిరిగి వచ్చేసరికి, తనకు వెయ్యేనుగుల బలం వచ్చింది. రామం వూళ్ళోకి వచ్చాడని తెలియగానే, అబాల గోపాలం, రెక్కలు కట్టుకుని తన యింటి దగ్గర వాలారు. వాడంటే వూళ్ళో అందరికీ ఎంత యిష్టం!! ఆడ వాళ్ళని పలుకరించినా సిగ్గుపడే జానకి కూడా, వాళ్ళ ఆయన్ని వెంటబెట్టుకునివచ్చి, రామాన్ని పలుకరించి వెళ్ళింది. ఆశ్చర్యం ఏమిటంటే, ఆ అమ్మాయిని చూడగానే, రామం తనే, ఆడపిల్లకన్నా సిగ్గుపడ్డాడు. అసలు వాళ్ళ పిన్ని అన్నట్టుగా, అబ్బాయి జర్మనీ వెళ్ళకుండా వుండి వుంటె, జానకి, మా యింటి కోడలే అయివుండేది. అయినా ఎవరు, ఎవరికి, రాశిపెట్టి వున్నారో ఎవరికి తెలుసు. ఆ ఘడియవస్తే ఆ మూడు ముళ్ళు అలా పడితీరవలసిందే! ఆపడానికి బ్రహ్మతరం కూడా కాదు.

"శ్యామలా!" అంటూ అల్లుడి కంఠం గదిలోంచి వినిపించింది. కంఠస్వరంచూస్తే అతగాడికి కోపం వచ్చినట్టు వుంది. అసలే అదో మాదిరి మనిషి. ఎంత చదువూ సంపదా వుంటేమాత్రం ఏం లాభం! చిన్న పిల్లవాడిలాగా ప్రవర్తించుతాడు.

ఆడదాని సలహా ఏ విషయంలో విన్నా, కుమార్తె వివాహం విషయంలో వినడం తను చేసిన మొదటి పొరబాటు. వివాహం అయిన మరునాటి నుంచి తన మనస్సు కలుక్కు మంటూనే వుంది. నిక్షేపం లాంటి మేనరికం వుండగా, భార్య పోరు పడలేక, శ్యామలను పరాయి సంబంధంకు యివ్వవలసి వచ్చింది. 'నా అల్లుడు ఉద్యోగస్థుడు కావాలి. ఎంత మేనల్లుడైనా, ఎంత ఎమ్మె ప్యాసు అయినా, యిరవై నాలుగు గంటలు పొలంలో పడి గొడ్డు చాకిరి చేసే ఆ సంబంధం మా పిల్లకు అక్కర్లేదు.' అని సీతమ్మగారు మంకు పట్టు పట్టింది. వీరభద్రయ్యగారు వోడి పోయారు. శ్యామలకు పరాయి సంబంధమే ఖాయమయింది. అక్కయ్య మనసు అమృతం లాంటిది. శంకరం నిజంగా భోలా శంకరుడే. అందుకనే శ్యామల పెళ్ళి అని ఉత్తరం రాయగానే, పది రోజుల ముందరేవచ్చి, యిద్దరూ యింటెడు చాకిరి చేసి పెట్టారు. అక్కయ్య కనీసం కలలో కూడా అడగలేదు. "ఏంరా ! తమ్ముడూ, మా శంకరానికి వచ్చిన లోటు ఏమిటి? చిన్నప్పటినుంచి మనం అను కుంటున్న మాటేగదా" అని తనకు గుర్తు కూడా చెయ్యలేదు. తమ తోటలో పండిన మామిడి కాపు అంతా యిక్కడకు పట్టించుకుని వచ్చింది. సరే ఇహ శంకరం సంగతి చెప్పనే అక్కర్లేదు. రెండు వందల రూపాయలు పెట్టి మంచి కంచి పట్టుచీరె తీసుకుని వచ్చాడు.

పెళ్ళిలో ఎవరి ముఖంలోనన్నా రవ్వంత చీకటి కనిపిస్తే అది ఒకటి రెండుసార్లు శ్యామల ముఖంలోనే.

కాని ఆశ్చర్యం ఏమిటంటే, "అమ్మా నీకు యీ సంబంధం యిష్టమేనా" అని తను శ్యామలను ఒంటరిగా పిలిచి అడిగాడు. బావని చేసుకోవాలని వుంటే చెప్పు తల్లి నేను యీ సంబంధం రద్దు చేస్తాను" అని తరిచి తరిచి అడిగాడు. కాని శ్యామల అన్నమాట తనకు అర్థం కాలేదు.

"అమ్మ మనస్సు తీరేదెల్లా నాన్నా?" అని అడిగింది.

"అది కాదు తల్లి!".... అంటూ తనేదో చెప్పబోయాడు.

"నాకు యీ సంబంధం యిష్టమే నాన్న. మీరు లేనిపోని ఆలోచనలు పెట్టుకుని మనస్సు పాడు చేసుకోకండి."

నాన్న ఏం మాట్లాడ లేదు. కాని ఆయన మనస్సు మాత్రం మనస్సులో లేదు. శ్యామల వివాహంతో, శ్యామల ఒకర్తే కాదు అంతా కూడా తనకు పరాయి వాళ్ళు అయిపోయినట్టు అనిపించింది.

జర్మనీ నుంచి రామం రెండే, రెండు వాక్యాలు రాశాడు.

"చిన్నాన్నా— మీ నిర్ణయం నాకు ఆశ్చర్యం కలిగించింది. బాగా ఆలోచించే యీ నిర్ణయానికి వచ్చారను కుంటాను."

కాపురానికి వెళ్ళిన తరువాత శ్యామల రాశిన ఉత్తరంలో ఒక వాక్యం చాలా రోజుల దాకా తనకు అర్థం కాలేదు.

"ఎవరి అదృష్టం వాళ్ళది. ఎవరు తప్పించ గలరు అన్న వాక్యంలో ఎంత నిజం వుంది నాన్న!" అంటూ శ్యామల ఎందుకు రాశిందో తనకు తెలిసిన నాడు, తను చేసిన మొదటి పని దైవాన్ని విస్మరించడం. ఆయన్ని స్మరిస్తే ఆయన్ని దూషించడం తప్ప, భూషించగల సహనం గాని, స్థోమతగాని తనకు లేవు.

"మధు పర్కం బట్టలు చిరిగిపోతే పారేయకండి. ఎవరికీ యివ్వవద్దు. మీకు పుట్టే పిల్లలకు ప్రక్కకు వేయాలి. అది మన ఆచారం" అని సీతమ్మగారు శ్యామలకు ఉత్తరం రాసింది.

"నీకు ఆ భయం అక్కర్లేదమ్మా ఈ యింట్లో పసిపాపలు వుండరమ్మా" అని శ్యామల రాశిన సమాధానం, సీతమ్మగారి మనస్సును చిత్రవధ చేసింది. నేరం ఇతరుల మీదకు నెట్టుతేనే కాని ఆవిడ మనస్సుకు ఉపశమనం కలగలేదు.

"నా కూతురుకు యిటువంటి ముదనష్టపు సంబంధం చేస్తారా? మీ అక్కయ్య కొడుక్కు యివ్వ వద్దన్నానని, యిలా దాని గొంతుకు తడి గుడ్డతో కోస్తారా!" అంటూ వరద లాగా తన మీదకు దాడికి వచ్చింది.

వీరభద్రయ్యగారు యివ్వగలిగిన సమాధానం కరుడు కట్టిన కన్నీళ్ళే! శ్యామల ఎన్నడూ రాయలేదు కాని, వాళ్ళూ వీళ్ళూ అన్న మాటలని బట్టి తెలిసినదల్లా ఒకటే, అల్లుడు శ్యామలను చాలా ఆరడి పెడతాడని, దానికి అతని దగ్గర చనువుగాని స్వతంత్రం గాని లేదని, సాహెబ్బుల కంటే ఎక్కువ ఘోషా అని. "విడాకులు యిప్పించి శ్యామలకు మళ్ళీ పెళ్ళి చేస్తే! ఛీ! ఛీ! ఏమిటీ పాడు ఆలోచనలు" అంటూ ఆలోచనలు అక్కడితో ఆగిపోయేవి.

అమ్మాయి అల్లుడూ వస్తున్నారు. మన రామం కూడా వస్తున్నాడు. మీరు కూడా

రావలసింది, అని అక్కయ్యకు శంకరానికి ఉత్తరాలు రాశాడు.

"ఆరోగ్యం బాగా లేదు. ఈ చలికాలంలో ప్రయాణం చెయ్యలేను. పైగా యివి మాసూళ్ళ రోజులు. కుప్పలు వదిలిపెట్టి రావడం కష్టం" అంటూ అక్కయ్య సమాధానం రాశింది.

"శుక్రవారం రాత్రికి వస్తున్నాను" అని శంకరం దగ్గర నుంచి టెలిగ్రాము వచ్చింది.

హమ్మయ్య!! అని మనస్సు ఎంతో హాయిగా శ్వాస తీసుకోగలిగింది.

శంకరం యీ రోజు రాత్రికి వస్తున్నాడు. తనవాళ్ళు అనుకున్నవాళ్ళంతా యీ నాడు యిక్కడ వున్నారు. లేనిదల్లా సీతమ్మగారు ఒక్కరే. ఉన్న ఒక్క కూతురు బ్రతుకూ తనవల్ల యిల్లా అన్యాయం అయి పోయిందని ఆవిడ మనస్సులో నాటుకోగానే, ఆ రోజునే ఆవిడ ఒక నిర్ణయానికి వచ్చింది. అది ఆవిడ మనస్సుకి తప్ప ఎవరికీ తెలియదు. తెలిసినదల్లా సీతమ్మగారి రుగ్మత, నివారించగల ఔషధం యింకా ఎవరూ కనిపెట్టలేదని. "బ్రతకాలని కోరికా, పట్టుదల వున్న వాళ్ళకు మేము వైద్యం చెయ్యగలం కాని, ఆ కోరిక లేని వాళ్ళకు ఏ మందూ పని చేయదు." అని డాక్టర్లు ఒకటికి పదిసార్లు చెప్పారు. స్థలం మార్చి చూశారు. గాలి మార్పు చేశారు. అందరి అదృష్టాలకు బాధ్యత తనదేనని, యీ జన్మలో చేసిన పాపాలకు యీ జన్మలోనే పరిహారం చెల్లించాలని పట్టుబట్టే వాళ్ళని, భగవంతుడు కూడా కాపాడలేడు. ఆనాడు, ఆ సీతమ్మ తల్లి, భూమాతవడిలో తలదాచుకుంటే, యీ సీతమ్మగారు పంచ భూతాలలో కలిసి పోయారు.

"ఆవిడ కేం అదృష్టవంతురాలు. అన్ని బాధ్యతలు తీరిపోయాయి, ఇంత పసుపు కుంకంతో వెళ్ళిపోతోంది" అని ఆవాడ కట్టు అంతా, అంత దుఃఖంలోనూ, ఆవిడని కొనియాడారు. సీతమ్మ తల్లి, తన దోవన తాను వెళ్ళి పోయింది. అందరి బాధలు చూడమని, లోలోపల కుమిలి పొమ్మని భగవంతుడు అందరి ఆయుర్దాయం తనకే పోశాడు. ఎన్ని యుగాలు గడిస్తే, తన బ్రతుకు తెల్లవారటమో కదా!

"శ్యామలా!!!" అంటూ అల్లుడి కంఠం వినిపించింది. ఈ సారి వీరభద్రయ్యగారు తనే స్వయంగా శ్యామల వున్న చోటుకు వెళ్ళాడు. వంట యింట్లో కంచాల దగ్గర కూర్చొని, భోజనాలు, పూర్తి అయినా లేవకుండా, శ్యామలా, రామం కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు.

"అన్నయ్యా! నువ్వు పంజాబీ అమ్మాయిని చేసుకుంటావా? జర్మనీ అమ్మాయిని చేసుకుంటావా?" అని శ్యామల అడుగుతోంది.

"అన్నయ్య యింకా నెల రోజులపాటు వుంటాడు. అన్ని ప్రశ్నలు తీరికగా అడగవచ్చును గాని, అక్కడ మీ ఆయన పిలుస్తున్నాడు ఏం కావాలో కనుక్కో?" అని ముసలాయన అన్నాడు.

భర్త మాట వినగానే శ్యామల ముఖం గంభీరంగా మారింది. చెయ్యి కడుక్కుని భర్త గదిలోకి వెళ్ళింది. అక్కడ అతను రైల్వే టైమ్ టేబుల్స్ చూస్తున్నాడు.

శ్యామల గదిలోకి వస్తూనే "ఏమండి మంచి నీళ్ళు కావాలా?" అని అడిగింది.

"బట్టలు సర్దుకో మన వూరు వెళ్ళి పోదాం".

శ్యామల అర్థం కానట్టు నిలబడింది.

"అల్లా చూస్తావేం. బట్టలు సర్దుకో మంటూంటె".

"ఏమిటండి మీరంటున్నది నాకేం అర్థం కావటం లేదు".

"మనం మన వూరు వెళ్ళి పోతున్నాం, బట్టలు సర్దుకో".

"పండగలు రేపటి నుంచి. మనం పండగల కోసమని యీ వూరు వచ్చాం".

"అవన్నీ నాకు అనవసరం. నేను బయలుదేరి వెళ్ళిపోతున్నాను. నువ్వు వస్తేరా! నీ యిష్టం."

"బాగా ఆలోచించు కోండి. నాన్నగారు, అన్నయ్య చాలా బాధపడతారు."

"నేను చాలా బాధ పడు తున్నాను శ్యామలా, నాకు యీ వూళ్ళో ఏం తోచటం లేదు. ఇంత వయస్సు వచ్చి మనం చిన్న పిల్లల లాగా ప్రవర్తిస్తే బాగుండదు..... .....సరే నేను వెడుతున్నాను."

".....ఉండండి నేనూ వస్తున్నాను. ..... నాన్నా బండి కట్టించండి, మేము మా వూరు వెళ్ళి పోతున్నాం."

"ఇప్పుడు ప్రయాణం ఏమిటమ్మా?"

"ఆయనకు ఇక్కడ ఏం తోచటం లేదట. నేను వచ్చినా రాకపోయినా తను వెళ్ళి పోతారట".

"బావగారితో నేను చెబుతాను శ్యామలా" అని రామం అన్నాడు.

"వద్దురా అన్నయ్యా. ఆయిన మనస్సుని ఎవరూ మార్చలేరు. ఆయన మాటకు విరుద్ధంగా ఎవరైనా ప్రవర్తిస్తే ఆ యింట్లో ఎవరికీ శాంతి వుండదు."

"వెళ్ళనీ రామం! శ్యామలను వెళ్ళనీ" అని వీరభద్రయ్యగారు అన్నారు.

రామం ఏం మాట్లాడ లేదు. కిటికీ లోంచి బయటకు చూస్తున్నాడు.

ప్రక్కయింటి ముత్తైదువు విశాలక్ష్మి గారు వచ్చి శ్యామల కాళ్ళకు పసుపురాసి, క్రొత్త చీరె, జాకెట్టు గుడ్డ యిచ్చింది. అల్లుడికి క్రొత్త బట్టలు వీరభద్రయ్య గారు రామంచేత పెట్టించారు.

పాలేరు పోలయ్య బండి తోలుకుని వచ్చాడు. మాట్లాడకుండా అల్లుడు బండి ఎక్కి కూర్చున్నాడు. రామం కూడా స్టేషను దాకా వస్తానని అన్నాడు. కాని శ్యామల వద్దన్నది. నాన్నగారికి నమస్కరించి శ్యామల బండి ఎక్కి కూర్చుంది. బండి గంటల చప్పుడు అంతకంతకు దూరమై గాలిలో కలిసి పోయాయి. చీకటిలో బండి గంటల చప్పుడు అంతకంతకు దూరమై గాలిలో కలిసి పోయాయి. చీకటిలో బండి మాయమయింది.

"ఇదే జర్మనీలో అయితే, యీ పిచ్చికి మంచి వైద్యం చేసేవాళ్ళు. అతన్ని మామూలు మనిషిని చెయ్యడానికి ప్రయత్నం చేసేవాళ్ళు."

"కాని ఇది భారతదేశం రామం. ఇక్కడి మనుష్యులు తమ తప్పుల్ని అంత తేలికగా ఒప్పుకోలేరు."

దోవ పొడుగునా, నిర్మానుష్యం, నిశ్శబ్దం. మిణుకు మిణుకు మనే, లాంతరు వెలుగులో, డొంకలలో నుంచి వచ్చే కీచురాళ్ళ మోతలు.

బండిలో ముగ్గురు మనస్సుల్లో మూడు అగ్ని పర్వతాలున్నాయి.

"పుట్టింటికి రాగానే అందరినీ మరిచి పోతే ఎల్లా? మొగుడన్న మనిషి ఒకడు ఉన్నాడనే విషయమే గుర్తులేకపోతే ఎల్లా?"

శ్యామల ఏం మాట్లాడ లేదు.

బండి స్టేషనుకు వచ్చేసరికి, రైలు రావటమే కాదు. బయలు దేరడానికి సిద్ధంగా వుంది.

శ్యామల భర్త చక చకా వెళ్ళి రెండు

టికెట్లు తీసుక వచ్చాడు. పర్సు శ్యామల చేతిలో పెట్టి, తను కూలివాడి వెంట, పరుగంత త్వరగా వెళ్ళిపోయాడు.

గార్డు యీల వేశాడు. ఆకు పచ్చ దీపం చూపించాడు. ఇంజను బిగ్గరగా కూసింది. రైలు బయలు దేరింది. "శ్యామలా రా!" అంటూ అతను కేక పెట్టాడు.

డీసెలు యింజెను. రైలు స్పీడు ఎక్కువ అయింది.

"నేను ఎక్కలేను గొలుసులాగండి" అని శ్యామల కేకబెట్టింది.

"డబ్బుందిగా తర్వాతి రైలులో రా" అని శ్యామల భర్త కేకపెట్టాడు.

స్థాణువులాగా శ్యామల నిలబడి పోయింది. రైలు వెళ్ళిపోయింది. ఎర్ర దీపం చీకటిలో కలిసి పోయింది.

రైలుదిగిన జనం ఆదరా బాదరా వెళ్ళి పోతున్నారు.

"అమ్మగారు!" అంటూ పోలాయి. పిలి చాడు.

"బండి తీసుకుని యింటికి వెళ్ళిపో!"

"మళ్ళీ బండి వచ్చేదాకా వుంటానండి అమ్మగారు."

"అక్కర్లేదు యింటికి వెళ్ళిపో"!

"ఒరేయి పోలాయి! అంటూ ఒక మొగ కంఠం వినిపించింది. శ్యామల ఉలిక్కి పడ్డది. కాని, అటు తిరిగి చూడలేదు. అతని వంక చూస్తే తనకు కన్నీరు ఆగదని, తన నిష్ఫల్పపు గాథ వింటే, అతని మనస్సు యింకొక సారి గాయపడుతుందని తనకు భయం.

"హల్లో శ్యామలా! నాకోసమని యింత రాత్రివేళ స్టేషనుకు వచ్చావా!!"

"అది కాదండి బాబుగారు...."

"పోలాయి!!!"

పోలాయి కంఠం అక్కడితో ఆగి పోయింది."

"బావ సామాన్లు తీసుకువెళ్ళి బండిలో పెట్టు!!"

పోలాయి సామాన్లు తీసుకు వెళ్ళాడు.

"శ్యామలా"!

"బావా!"

"నిన్ను ఎంత కాలానికి చూశాను శ్యామలా!"

"నిన్ను మళ్ళా చూడగలనని ఆశ పోయింది బావా! నిన్ను చూశాను బావా! అదే సంతోషం."

"ఏం జరిగింది శ్యామలా?"

"ఏమీ జరగ లేదు బావా!"

"నువ్వు చాలా మారిపోయావు శ్యామలా!! ఇంటికి వెడదాం. రా. ఇంటి దగ్గర తీరికగా మాట్లాడుకుందాం."

"నేను మా అత్తవారింటికి వెళ్ళి పోతున్నాను."

"ఇప్పుడా?..... మీ ఆయన ఏడి?"

"నువ్వు వచ్చిన ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో వెళ్ళి పోయారు."

"ఏమిటి శ్యామలా నువ్వనేది. నాకేం అర్థం కావటం లేదు."

"అందరికీ అందరి బ్రతుకులు గురించి అర్థం కావలసిన పనిలేదు బావా!"

"అందరి విషయం కాదు శ్యామలా నే నంటోంది. నా శ్యామల విషయం నే నడుగు తోంది!"

"ఇంకా నీ శ్యామల! ఎంత పిచ్చివాడివి బావా!!"

శంకరం ఏం మాట్లాడ లేదు. రైలు వెళ్ళిన దిక్కే చూస్తూ నిలబడిపోయాడు.

"ఒక్క మాట అడగనా శ్యామలా?"

"అడగక పోవటమే మంచిది బావా!"

"అడగనులే శ్యామలా. కాని నాది ఒక్క ప్రార్థన. మీ రైలు తెల్లవారు జామున కాని రాదు. అంతవరకూ నన్ను కూడా నీతోబాటు వుండనీ....."

"అల్లాగే బావా!"

పోలాయి బెడ్డింగు తీసుకుని వచ్చి ప్లాట్‌ఫారం మీద పరిచాడు. శ్యామలా శంకరం కూర్చున్నారు. బండి విప్పేసి పోలాయి బండిలో పడుకున్నాడు.

నిశీధిలో, నిర్మానుష్యత్వం. నిశ్శబ్దం మనస్సులో నిరాశ, నిర్లిప్తత.

"వ్యవసాయం ఎల్లా వుంది బావా?"

"మన జీవితాల లాగానే వుంది."

"అదేం మాట?

"చూడు శ్యామలా, మనిషన్న వాడి జీవితంలో ఎన్ని సంపదలు వున్నా, ఏదో రవ్వంత లోటు వుంటుంది. వ్యవసాయం కూడా అంతే. ప్రతి సంవత్సరం కూడా వ్యవసాయంలో ఏదో లోపం వుంటుంది. అది తీర్చలేని కొరతే అవుతుంది. దానివల్ల ఆ రవ్వంత సేపూ తీరని వ్యథ....."

"వేదాంతంలో పడి పోతున్నావు!"

"జీవితంలోని నగ్న సత్యం వేదాంతమే శ్యామలా"

"వెన్నెలరాత్రివూట బావా మరదళ్ళు

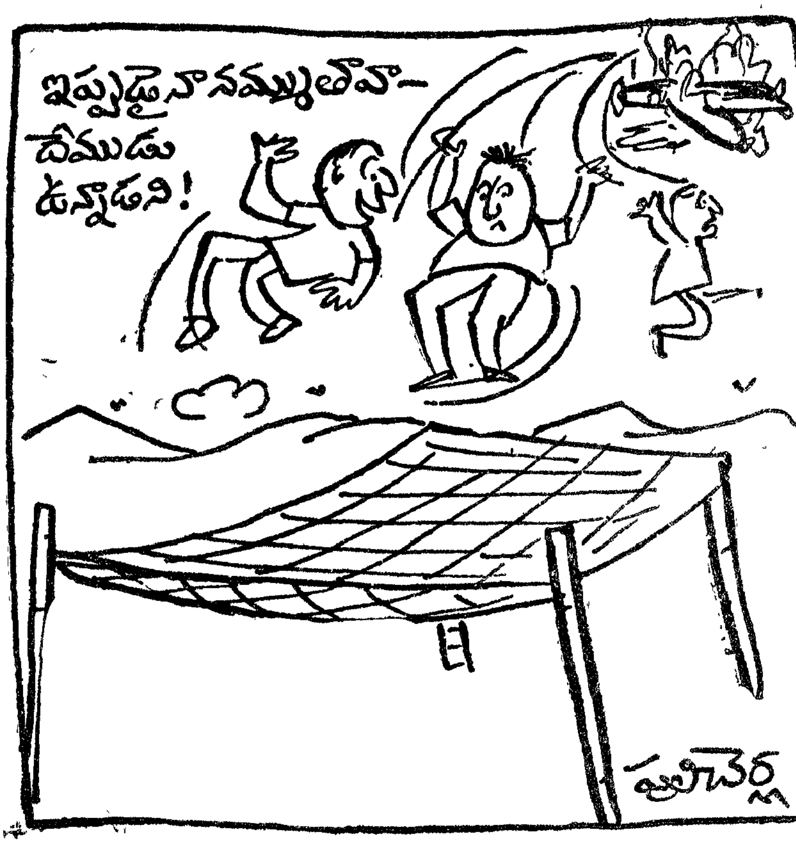

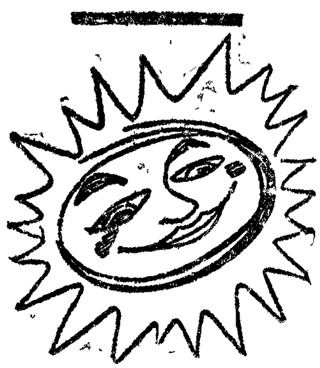
వేసవి
కాలములో
చర్మ
బాధలను పొందకుండుటకు

సల్ఫర్
టాయిలెట్ సోపు
మొటిమలు, చమట పొక్కులు,
స్వల్పమైన యితర చర్మ బాధ
లను పోగొట్టి సుఖము నిచ్చును.
BENGAL CHEMICAL
CALCUTTA–BOMBAY–KANPUR

పుస్తకములు

5 పుస్తకముల సెట్టు రు. 5–50.
(1) కొక్కొకశాస్త్రం (2) సుహాగ్ రాత్ (3) యౌవన రహస్యాలు, (4) 84 ఆసనములు, (5) రహస్యఫోటో ఆల్బం. ఒక్కొక్క పుస్తకం రు. 2/–. పోస్టేజి, ప్యాకింగ్ అదనం. ఇంగ్లీషులో వ్రాయండి.
SULEKHA TRADERS,
WAT-7) .Beat No. 13, Aligarh

ఔటర్ సిగ్నల్

ఒకే పక్కమీద కూర్చుని, వేదాంతం గురించి మాట్లాడటం ఆశ్చర్యంగా లేదూ!"

"నిజం మాట్లాడితే బాధ కలిగేటప్పుడు వేదాంతం మాట్లాడటమే హాయి."

"ఏమిటో ఆ బాధ కలిగించే నిజం?"

"మన జీవితాలలోని నిజాలే."

"అంటే?"

"నువ్వు సుఖ పడటం లేదని మా అందరికీ తెలుసు శ్యామలా. దానికి పరిష్కారం ఆలోచించడానికి మా అందరికీ భయమే."

"బావా!"

"పండగకు వచ్చిన దానివి, రేపు పండగ అనగా యీ రోజున అర్ధరాత్రివేళ, మీ వూరు వెళ్ళిపోవడానికి స్టేషనుకు, మీ ఆయనతో కలిసి వచ్చావు. అతను ముందు ట్రైనులో వెళ్ళిపోయాడు. నువ్వేమో చలిలో స్టేషనులో నిలబడి వున్నావు. నేనే యీ రైలులో రాక పోతే ఏం జరిగి వుండేదో! ఇవన్నీ సుఖపడటానికి నిదర్శనాలే అంటావా శ్యామలా?"

"ఏం చెయ్య మంటావు బావా?"

"నిన్ను గడ్డి పరక కంటే హీనంగా చూసే మనిషిని చూసి, అంత భయ పడటం మానెయ్యి, నీ వ్యక్తిత్వాన్ని నిరూపించుకో."

"ఎలా?"

"పెద్ద వాళ్ళు చేసిన అన్యాయాలకు, నీ జీవితం నాశనం చేసుకోవలసిన అవసరం లేదు శ్యామలా"

"ఏం చెయ్య మంటావు బావా?"

"మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకో."

"బావా!!"

"అవును శ్యామలా."

"ఇహ ఆపేసెయి బావా! నీకు అనవసరమైన విషయాలలో జోక్యం కలిగించుకోవటం మానేయి. నేను సుఖంగానే వున్నాను" శ్యామల యింకేం మాట్లాడలేదు. ముఖం అటు ప్రక్కకు తిప్పుకుని పడుకుంది. శంకరం కూడా యేం మాట్లాడలేదు. మనస్సు ఎంతో బాధగా వుంది.

ఇంటి దగ్గర నుంచి బయలుదేరివస్తూంటే అమ్మ ఒకటే మాట అన్నది.

"అభిమానం లేని వాళ్ళని, ఎవ్వరూ గౌరవించరు శంకరం."

అమ్మ మాటని ఎన్నడూ ఎదిరించని తను యీనాడు ఎదిరించాడు. నిజంగా యీ ధైర్యం ఆనాడే వుండి వుంటె శ్యామల బ్రతుకు యిల్లా అయ్యేది కాదు, తమ యిద్దరి జీవితాలు యిల్లా వ్యర్థం అయి వుండేవి కాదు. శ్యామల తనది అయ్యేది.

ఏం లాభం! ఇది గతజల సేతుబంధనం. ఇది కరిగి పోయిన కల! ఇది కలలోని గాలి మేడ!

ఎవ్వరూ విడదీయలేని చిక్కు ప్రశ్న. మనస్సులోని వ్యధను మరిపిస్తూ శరీరంలోని బడలిక ఎప్పుడు నిద్దర తెప్పించిందో తెలియదు కాని, రైలు కూత విని ఉలిక్కిపడి లేస్తే ప్రక్కన శ్యామల లేదు.

"పోలాయి!!" అని కేక పెట్టాడు.

"అమ్మగారు ఏరిరా?" అని అడిగాడు.

"అమ్మగారు" అంటూ ఏడుస్తూ వాడు రైలు పట్టాల వెంబడి పరుగెత్తాడు.

దిండు దగ్గర మడత పెట్టిన కాగితం కనిపించింది.

బావా!

నేను వెళ్ళిపోతున్నాను. ఎక్కడికి వెడుతున్నానో నాకు తెలియదు. నాకు తెలిసినదల్లా ఒక్కటే విషయం. విధి నాతో చెలగాటం ఆడింది. నేను వెళ్ళ వలసిన చోట నాకు ఆదరణ లేదు. నాకు ఆదరణ వున్న చోటుకు నేను వెళ్ళలేను. అదే నా జీవితంలోని ఘోరమైన వ్యంగ్యం. అదే అంతులేని పరాజయం. చెడిపోయిన అవుటర్ సిగ్నల్ దగ్గర ఆగిపోయిన రైలు బండి నా బ్రతుకు. ఆ సిగ్నల్ని ఎవ్వరూ యీ జన్మలో బాగు చెయ్యలేరు. శలవు బావా! శలవు.

శ్యామల

"బాబుగారు శ్యామలమ్మగారు అవుటర్ సిగ్నల్ దగ్గర...." అంటూ పెద్ద పెట్టున ఏడుస్తూ పోలాయి వస్తున్నాడు. ●